

[Justitsministeren.]

går da også af ILO-konventionen af 1948. Jeg tillader mig at citere. Der står i artikel 3:

„1. Arbejder- og arbejdsgiverorganisationer er berettiget til selv at udarbejde deres love og bestemmelser, til i fuld frihed at vælge deres repræsentanter, til at ordne deres administration og virksomhed samt til at udforme deres programmer.

2. De offentlige myndigheder skal afholde sig fra enhver indblanding, som kan begrænse denne ret, eller som kan hæmme organisationerne i deres lovlige udøvelse heraf.“

Konventionen bestemmer videre, at arbejdere og arbejdsgivere samt deres organisationer i lighed med andre personer eller sammenslutninger ved udøvelsen af de i konventionen hjemlede rettigheder skal respektere den nationale lovgivning. Men det hedder videre i artikel 8, stk. 2, jeg citerer endnu en gang:

„Den nationale lovgivning må ikke svække de ved nærværende konvention hjemlede garantier og ej heller anvendes på en sådan måde, at de omhandlede garantier forringes.“

Jeg synes, det er ganske klart, at lovgivningsmagten således må være meget forsigtig med at gribe ind i organisationernes forhold.

Jeg kan i denne forbindelse oplyse, at der, da folketinget i 1954-55 behandlede et forslag om ratifikation af en ILO-konvention fra 1949, fra kommunistisk side blev fremsat forslag til en særlig lov til sikring af organisationsfriheden her i landet. De øvrige partier var imidlertid enige om, at en sådan lov var unødvendig. Ordføreren for det her foreliggende lovforslag, hr. Henry Christensen, udtalte dengang, at foreningsfriheden her i landet er stærkt sikret grundlovsmæssigt, og at han ikke kunne se, at der var behov for en lovgivning. Hr. Henry Christensen gav dengang endvidere udtryk for, at det at indføre lovgivningsmæssige indgreb på organisationsområdet ville være en farlig vej at betræde. Jeg var enig med hr. Henry Christensen dengang, og jeg har ikke skiftet opfattelse.

Jeg kan i øvrigt om den debat, der dengang fandt sted, henviser til Folketings-

tidende 1954-55 sp. 2480-81, hvor hr. Henry Christensens netop refererede udtalelse findes.

Ved bedømmelsen af det foreliggende lovforslag må man derfor undersøge, om støtte til politisk arbejde er egnet til på lovlig måde at fremme arbejderes og arbejdsgiveres interesser, og om dette middel må siges at falde ind under disse interesseorganisationers naturlige og traditionelle virksomhed. Er det tilfældet, må man efter min opfattelse se med meget stor betænkelighed på lovforslaget.

Det er i denne henseende ganske oplysende, hvad vore domstole har anset for at falde under organisationernes formål i tilfælde, hvor medlemmer har protesteret mod at skulle yde bidrag hertil. Jeg kan nævne, at en fagforenings oprettelse af en sygeforening, at en fagforenings støtte til andre fags arbejdskampe, at en fagforenings støtte til velgørende formål og andelsmejeriers støtte til LS til fagpolitisk kamp er anset for at repræsentere varetagelse af medlemmernes faglige og økonomiske interesser. Hertil kommer naturligvis den højestetsdom, der omtales i bemærkningerne til lovforslaget, hvorved det blev fastslået, at LO var berettiget til at støtte socialdemokratiet.

Domstolene har altså ment, at det lå inden for en naturlig varetagelse af organisationsinteresser at støtte et politisk parti. At en interesseorganisation bør kunne søge at øve indflydelse på lovgivningsmagten i vedkommende land, eventuelt gennem et bestemt parti, er da også efter min mening en konsekvens af en demokratisk statsform. Afgørelsen af hvordan og hvorledes træffes naturligvis af organisationen, det vil altså sige, at det er organisationen, der bestemmer, om indflydelsen bør øves fra sag til sag eller gennem et mere fast samarbejde med et parti, ligesom det er organisationen, der træffer afgørelsen af, under hvilken lovlig form indflydelsen ønskes udøvet.

Det synes da også at være opfattelsen på det internationale plan. Den internationale arbejdskonference under ILO har således i en resolution i 1952 forudsat, at etablering af forbindelse med et politisk parti kan være et egnet middel til opnåelse af fagforeningernes formål.